De beide wilden zijn naar de bank gegaan. Niek rekt zijn hoofd en spitst zijn oor om zooveel mogelijk van't jonge „opperhoofd" te zien en te hooren.

„Wat ben je heerlijk vroeg klaar vandaag! Klaar gekomen met je preparaat?"

„Ja vrouwtje zeker!"

Frits antwoordt afwezig; hij kijkt zoekend over de tafel, staat op, onderzoekt, wat op buffet en piano ligt, heel onrustig. Riek loopt mee, vragend-kijkend naar Frits, gaat dan zitten in den luien stoel bij de piano, grijpt zijn hand en wacht . . .

De tweelingen onder de tafel voelen ernst in 't spel, zitten gehurkt met opgetrokken knieën tegen elkaar gedrukt. Nels hartje bonst, ze hoort het kloppen.

Frits strijkt Riek over 't haar, ontwijkt haar oogen . . . .

„Druk gehad, jongen?"

„'t Gaat r og al . . . ja toch . . . e. . . zijn de kranten er al?"

uit. Riek, niet-begrijpend, steeds angstiger volgt hem: maar bij de deur is Frits al weer terug, de krant in de hand die hij meteen in zijn zak verbergt.

„Vrouwke, is er iemand geweest, vanavond?"

„Nee niemand maar . . . .?"

„Iemand uitgeweest?"

„Nee, ook niemand! maar wat is er dan toch?" en Riek, steeds ongeruster, dringt in haar stem om opheldering.

Even aarzelt Frits; dan ineens, terwijl hij zijn meisje beschermend-troostend tot zich trekt:

„Er is — iets ellendigs."

„O God, met vader?"

Frits knikt ja . . . . : „Op een mijn. . . . Deel van de bemanning gered. Verder nog geen bericht."

„O wat vreeselijk!" Riek verbergt haar hoofd tegen Frits als een klein, ongelukkig meisje.

„Kom, kindje, kom! Flink zijn! Mijn ferme vrouw! „Kom, Riek! wees kalm, kind, het moet!" eischt Frits bijna onmenschelijk.

Riek wrijft haar oogen droog, bedenkt zich, staat op.

„'k Zie er zoo uit, ze zullen 't direct aan me zien, dat er wat is!" critiseert ze zichzelf voor den spiegel.

„Kom even mee de lucht in," en Frits opent de serredeur, waardoor beiden verdwijnen.

De kleintjes zitten als verlaten jonge vogeltjes, hulpeloos te kijken. Nel leunt meer en meer tegen Niek om daar steun en troost te zoeken.

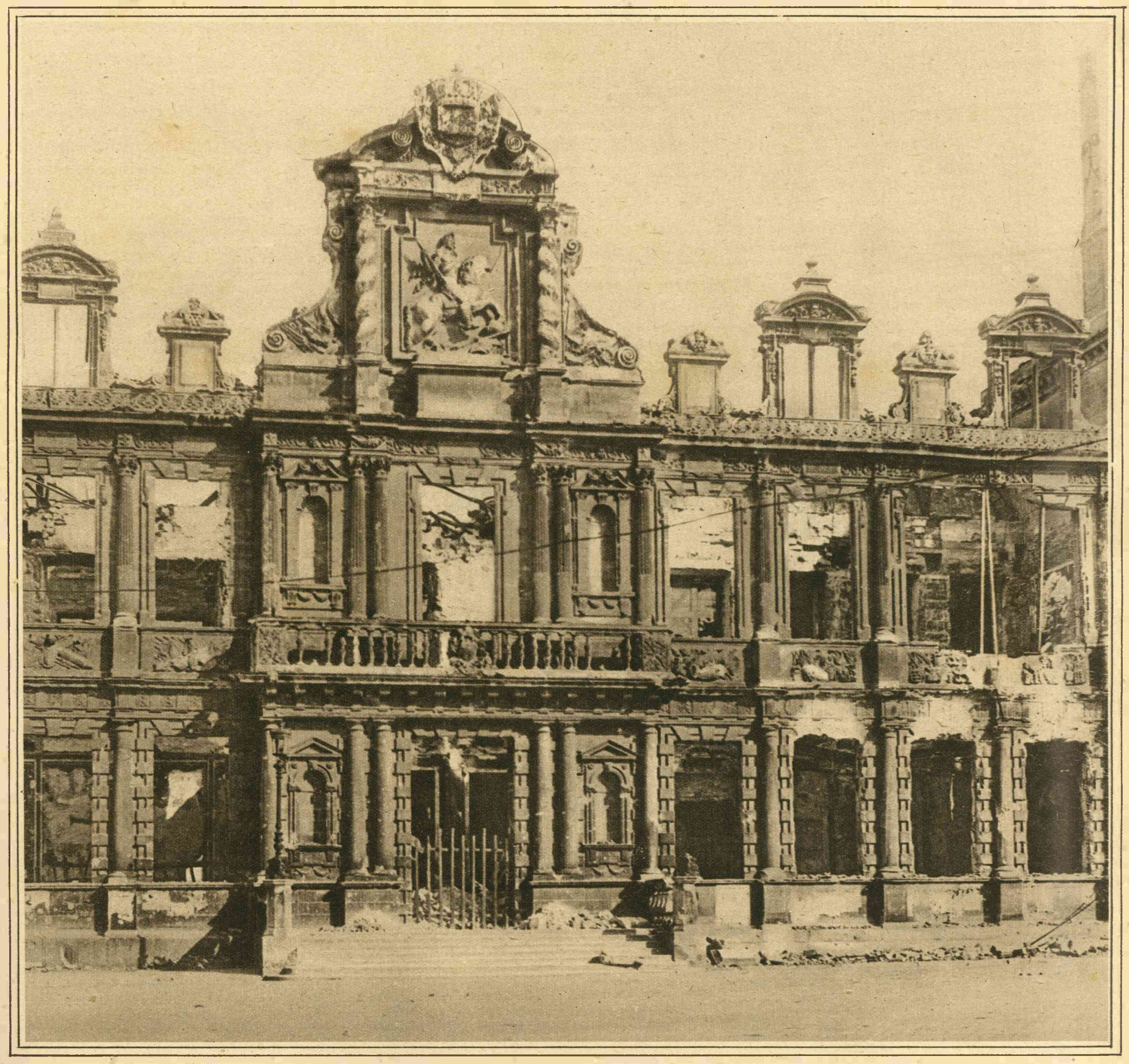
„O, Niek! paatje . . . ."

Niek met vaderlijke meerderheid verklaart:

„Och, kind! Vader komt natuurlijk terug! Hij heeft het immers gezegd, toen hij wegging!"

Dit argument slaat in, maar toch komt het in Nels breintje op, dat er onoverkomelijke bezwaren zouden kunnen zijn:

„Ja, maar, as . . . ."

De hoofdingang van het stadhuis te Reims, dat zeer ernstig van de herhaalde bombardementen geleden heeft

Riek, 'n beetje geforceerd-luchtig plagend:

„Verveel ik je zóó?. . . . Nee, ze zijn er nog niet; tenminste hier niet!" voegt ze er, rondkijkend, bij. Dan trekt ze Frits half lachend, half vragend naar zich . . .

Frits gaat niet in op haar scherts en antwoordt ernstig en toch voortdurend met iets anders bezig.

„Kom vrouwke, dat weet je wel beter."

'n Onzekere angst overvalt Riek; ze gaat staan, legt haar handen op Frits schouders, kijkt hem heel diep in de oogen en beslist dringend:

„Er is wat Frits! . . . . wat is er?"

Tweelingen vergeten 't spel, houden zich roerloos, volgen alles met ingehouden adem . .

Frits geeft vaag antwoord: „Ja, ja stil." luisterend naar geklik uit de gang: „Ik hoor de krant" — weg is hij de kamer

Moed houden, vrouwke! Misschien valt 't nog mee!"

Even flitst er hoop op: Ja, als 't goed is gegaan, dan.

„. . . . .Wanneer is 't gebeurd?" onderbreekt Riek zich zelf.

„Vanmiddag om één uur in 't kanaal."

„Als 't goed gegaan is, komt er vanavond nog 'n telegram," meent Riek zich klemmend aan den laatsten stroohalm.

„Juist, vrouwke, en daarom moeten we ons goed houden," bemoedigt Frits.

„'t Moet voor moeder en de kinders. . . Als 't goed gaat, hebben ze den angst niet gehad en . . . . anders. . . ."

„Nu, dan is 't morgen nog vroeg genoeg!"

Riek staart voor zich, om zich voor te stellen wat kan gebeuren, om dat onder oogen te zien en dan nog sterk te zijn: Telkens wordt het haar weer te machtig.

„As, as, ... we moeten immers 'n telegram afwachten!"

En dan op branietoon:

„Net of wij ons niet goed kunnen houden en zij wel!"

Daarop, raadgevend tot zijn zusje:

„Net doen of we niks weten, zul je?"

„Niek, ik durf heusch niet — ik kan het niet," klaagt Nelletje, half huilend. Maar Niek pakt haar in 't gevoeligste punt aan met:

„Ben jij een dochter van een zeeman?"

Zoodat Nel al haar best doet om met een niet-trillend stemmetje te vragen:

„Wat moet ik dan doen, Niek?"

„Wel, niks, natuurlijk! Je mond houen en niet grienen als een klein kind." Niek spreekt op zoo'n toon van gezag, dat Nel niets anders kan doen dan gehoorzamen.